

расчу слухътъ, че щели да пристигнатъ legioneri отъ Влашко и Россия. които ще се опълчатъ срѣщо турски-тъ сили и да извоюватъ свободата за народа; това се прѣувеличаваше отъ день-на-день различно. То бѣше слѣдствие отъ донесенитѣ новини на Топаловъ. Отъ друга страна Гиндовитѣ, Куртевитѣ, Стояновитѣ разубеждения и Танювитѣ новини, убѣдиха по-многого младежи да ги повѣрватъ и да не излѣзатъ съ четата. Всѣки се отдрѣнна и считаше излизанието за измама, а не за народна цѣль. Останаха прости зрители и очакваха да видятъ какво има да извършатъ малцината излѣзли.

Измѣнницитѣ на цельта останаха хитри. Тѣ оцѣниха животътъ си за свято нѣщо, а другитѣ бѣдни, които отиваха като агнета на кланіе, счита ги като че имъ се отцѣлъ животътъ и като исхвърлени отъ народътъ, сами търсятъ смъртта си! Тѣ не знаяха ли да живѣятъ както всичкитѣ други раи? тѣ нѣмаха ли добро прѣпитаніе. търговия и работа? тѣ не бѣха ли способни, както другитѣ раи, да си спичелятъ «на сѣкий хлѣбъ» и да прѣминуватъ задушенъ животъ както тѣхъ? тѣ нѣмаха ли имущества? нѣмаха ли бащи, майки, братия, сестри, роднини, приятели, жени и дѣтца? Но цельта за народното освобождение втѣлпена въ тѣхнитѣ сърдца и мисли, накара ги всичко да прѣжатѣтъ, само и само да се рѣши сѣдбата за благоденствието, или вѣчното подпаданіе на Българскій народъ. Всѣкой отъ тѣхъ мисляше, че ако тѣ не участвуватъ, нѣма да се постигне народната цель. Тѣ прѣнесаха най-усърдно за народътъ услугата си при първи даденъ знакъ, че това ще бѣде помощъ на народътъ съ тѣхното причисленіе подъ знамената и съ тѣхното жертвуваніе на животътъ имъ. Тѣхнитѣ истинско-народни сърдца не приеха да отетѣнятъ сгоднитѣ случаи: за да станатъ волно жерва